

РЕШЕНИЕ

№ 3777

гр. София, 08.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 07.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **4844** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.46а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Делото е образувано по жалба Вх. № 18391 от 17.05.2022г. на А. М. А. Б., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на Кралство М., понастоящем настанен в СДВНЧ С., [населено място], [улица], , срещу Заповед № 5364з-904 от 11.05.2022г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която на основание чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ е продължено принудителното му настаняване в СДВНЧ С., за 6 месеца, считано от 11.05.2022г. до отпадане на пречките по изпълнението по наложената спрямо него ПАМ, но не по-късно от 11.11.2022г.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед поради неправилно приложение на закона. Жалбоподателят счита задържането си за незаконосъобразно по смисъла на Директива 2008/115/ЕО и и относимата практика на СЕС. Намира, че нежеланието му да напусне доброволно РБългария, не следва да се квалифицира като отказ за съдействие, за изпълнение на ПАМ, доколкото същият имал право на лично мнение. В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от процесуален представител адв. Р.. Иска се от съда отмяна на оспорения акт изцяло, а в условията на евентуалност-замяна на срока с по-кратък. Не претендира разноски.

Ответникът директор на Дирекция „Миграция“ – МВР оспорва жалбата чрез юрк. Ч.. Поддържа, че административният орган полага разумни усилия за принудителното

извеждане на лицето със статут на чужденец по смисъла на ЗЧРБ, като спрямо него не са налице основанията по чл.44, ал.5, т.1, т.2 или т.3 ЗЧРБ. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на оспорването.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Няма спор между страните, а се установява и от приетата административна преписка, че жалбоподателят е предаден от сръбските гранични власти на 10.11.2021г., като незаконно пребиваващ в Република С., на ГКПП К., като е установено че по отношение на същия е налице прекратено производство на бежанец в България, същия не е получил закрила по Закона за убежището и бежанците (ЗУБ)„, не притежава валидни документи за самоличност, няма средства. Със заповед рег. № 4379 ОЧ 543/10.11.2021г. на Началника на ГПУ К., на основание чл. 44, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ, във връзка с организирането на изпълнението на Заповед № 4379 ОЧ 542/10.11.2021г. на Началника на ГПУ К. за налагане на принудителна административна мярка по чл.39а, ал.1, т.2 и чл. 41, т.4 от ЗЧРБ- /ПАМ/- „Връщане до страна на произход „М.“.

Въз основа на изтичане срока на изпълнение по заповед № 4379 ОЧ 543/10.11.2021г. на Началника на ГПУ К.-принудително настаняване в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“ на А. М. А. Б., и докладни записки, които по своя характер допълват мотивите на оспорения в съдебното производство административен акт / л. 14-28 от делото/, на началник отдел „П.“ при Дирекция „Миграция“, е издадена оспорената Заповед № 5364з-904 от 11.05.2022г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която на основание чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ е продължено принудителното му настаняване в СДВНЧ С., за 6 месеца, считано от 11.05.2022г. до отпадане на пречките по изпълнението по наложената спрямо него ПАМ, но не по-късно от 11.11.2022г.

Не е спорно по делото, а се установява от мотивите на писмените доказателства по административната преписка и твърденията на жалбоподателя, че същият има предходно настаняване за периода 27.10.2020-25.01.2021г. СДВНЧ С., като лицето е освободено и предадено на ДАБ-МС, след което при данните по делото, лицето явно прави опит и напуска РБългария, като е върнат от С.. Установено е, че жалбоподателят не е попълнил декларация за доброволно завръщане в М., не е спорно, че същият по същество отказва да се завърне в държавата на произход, въпреки възможността от страна на посолството на М., да се издават пасавани на лица, които искат да се завърнат доброволно ако бъдат установени като марокански граждани. Не е спорно, че лицето няма документи, няма средства за издръжка, не се е установил гражданин на България, който да има възможност да го настани в дома си, няма възможност за работа; същото е в недобро здравословно състояние, с неясноти относно бъдещия си живот и развитие, в т.ч. и по отношение на настоящата ситуация.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на жалбоподателя на 11.05.2022г. в т.ч. чрез преводач, същата е депозирана в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл.46а, ал.1, вр. чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ, поради което жалбата е процесуално допустима.

По същество е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр.146 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл.44, ал.1 ЗЧРБ – директор на Дирекция „Миграция“ – МВР. Актът е мотивиран от фактическа и правна страна. Липсват данни за допуснати при постановяването му съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или, ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл.

Разпоредбата на чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ, посочена като правно основание на оспорения акт, урежда възможност, при изключителни случаи (предвид използвания израз „по изключение“) да бъде продължен срокът на принудителното настаняване с допълнителни 12 месеца, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране към датата на изтичане на разрешените срок. Ответникът поддържа като основание- отказ да съдейства на компетентните органи. Цитираната национална разпоредба транспонира нормата на чл.15, пар.6 от Директива № 2008/115/ЕО.

Жалбоподателят от своя страна се позовава на чл.15, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО - всяко едно задържане е за възможно най-кратък срок и продължава единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури, освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки. Според него е налице и основание за приложение на чл.15, пар.4 от Директива 2008/115/ЕО - когато стане ясно, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни или други съображения или че вече не съществуват посочените в параграф 1 условия, задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно. По силата на чл.15, пар.5 от Директива 2008/115/ЕО задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия, а именно: за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално, когато е налице опасност от укриване или засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането, и задържането е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане.

Относно към приложението на визираните норми е и задължителното тълкуване, дадено в решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 05.06.2014 г. по дело С-146/14 РПУ „М.“. Според т.40 от мотивите му: решенията съгласно Директива 2008/115/ЕО следва да се вземат индивидуално и въз основа на обективни критерии, което означава, че незаконният престой не следва да е единственото обстоятелство, което трябва да се вземе предвид. Второто изискване по член 15, параграф 4 от Директива 2008/115 предполага да се провери отново дали са налице материалноправните условия по член 15, параграф 1 от тази директива, въз основа на които е взето първоначалното решение за задържане на съответния гражданин на трета страна. Затова органът, който се произнася за евентуалното продължаване на задържането на този гражданин или за евентуалното му освобождаване, трябва да определи, първо, дали в конкретния случай могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки от задържането принудителни мерки, второ, дали е налице опасност гражданинът на трета страна да се укрие и трето, дали същият избягва или възпрепятства подготовката на връщането или операцията по извеждането (т.61 от мотивите на цитираното решение на СЕС). Ако извеждането му продължава или е продължило по-дълго от предвиденото поради друга причина, не може да се установи

наличие на причинно-следствена връзка между поведението на съответния гражданин и продължителността на операцията, а следователно не може да се установи и липса на съдействие от негова страна (т.82). Освен това, член 15, параграф 6 от Директива 2008/115/ЕО изисква съответният орган, преди да провери дали е налице липса на съдействие от гражданина на трета страна, да е в състояние да докаже, че операцията по извеждане продължава по-дълго от предвиденото независимо от положените разумни усилия, което в разглеждания в главното производство случай изисква въпросната държава членка да е полагала и все още активно да полага усилия, за да осигури издаването на документи за самоличност на този гражданин (т.83). Т.е. административният орган следва да удостовери активно поведение по издаване на документи за самоличност (в този смисъл е определение № 1201 от 26.01.2018 г. по адм. д. № 13952/2017 г., VII отд. на ВАС).

Съдът приема, че в случая са изпълнени всички предпоставки по чл.15, пар.1, 4, 5 и 6 от Директива 2008/115/ЕО и по чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ към датата на издаване на оспорения акт. От доказателствата по делото и соченото в жалбата и чрез становището на процесуалния представител на чужденеца в открито съдебно заседание, се установява, че същият отказва да съдейства на компетентните органи на Дирекция „Миграция“, в частност за изпълнение на постановената ПАМ. Съдът намира, че отказът за връщане в държавата по произход, при липсата на установен статут на закрила, независимо от личните мотиви за това, по своя характер представлява поведение, с което се избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането на чужденеца. Тези обстоятелства са релевантни, както по чл.15, пар.1, б.„б“ от Директива 2008/115/ЕО, така и по чл.15, пар.6, б.„а“ от Директива 2008/115/ЕО и чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ. Изискванията за налагане на мярката, уредени в посочените норми, са алтернативни предвид използвания съюз „или“. Т.е. не е необходимо административният орган да обоснове и докаже, че спрямо чужденеца е налице и опасност от укриване, въпреки, че в случая такива данни са налице / с оглед преминаването му на територията на С. и връщането му в България/, поради което и обосновано са посочени в мотивите на докладната записка, предхождаща издаването на оспорения акт.

Налице са и множество докладни записки, удостоверяващи проведени от служители на Дирекция „Миграция“ беседи с жалбоподателя, в които той изразява категоричното си несъгласие да се завърне доброволно в М..

Съобразено с разпоредбата на чл.39б, ал.1 ЗЧРБ и легалното определение за „връщане“ по пар.1, т.4 от ДР на ЗЧРБ е становището на ответника, че наложената ПАМ „връщане“ подлежи на доброволно изпълнение. Съдът приема, че провежданите с чужденеца ежесечни беседи от служители на Дирекция „Миграция“ са в изпълнение на задължението на административния орган да полага разумни усилия по организиране на процеса на извеждане съобразно даденото от СЕС тълкуване по дело С-146/14 РПУ „М.“. А от друга – те удостоверяват константното поведение на лицето по липса на съдействие на компетентните органи при организиране на извеждането. По изложените вече съображения, последното обстоятелство, е не само релевантно, но и изцяло достатъчно за налагане на оспорената мярка по смисъла на чл.15, пар.1, б.„б“ от Директива 2008/115/ЕО, така и по чл.15, пар.6, б.„а“ от Директива 2008/115/ЕО и чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ (с оглед използвания съюз „или“).

Противно на твърденията на жалбоподателя по делото са налице данни, че за периода на настаняване компетентните власти полагат активни усилия да осигурят документ

за пътуване на чуждия гражданин. Това е поискано от посолството и същото удостоверява готовност-да осигури документ за лицата, които искат доброволно да се завърнат в М.. По делото се установява, както предприемането на активни действия от страна на компетентните органи по изпълнение на наложените ПАМ, така и наличието на разумна възможност за връщане по смисъла на чл.15, пар.4 от Директива 2008/115/ЕО. Възраженията на жалбоподателя за липса на такава възможност и за нарушение на разпоредбата са неоснователни.

Неосновано се претендира възможността за налагане на по-леки мерки по смисъла на чл.15, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО и чл.44, ал.5 ЗЧРБ. Съгласно чл.44, ал.5 ЗЧРБ такива мерки могат да бъдат постановени след преценка на индивидуалните обстоятелства по отношение на чужденеца и на опасността от укриване или на осуetyаване на връщането по друг начин, каквито са реално преценени от административния орган и обективирани като неоснователни м оспорения акт и мотивите на докладната записка към него.

По изложените съображения са неоснователни оплакванията на жалбоподателя за нарушение на чл.6 АПК, тъй като спрямо него не могат да се наложат по-благоприятни мерки.

Въз основа на изложеното, съдът прав извод, че оспорената заповед е постановена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. На основание чл.172, ал.2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. на основаниичл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд София град, I-во отделение, 63-ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. А. Б., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на Кралство М., понастоящем настанен в СДВНЧ С., [населено място], [улица], срещу Заповед № 5364з-904 от 11.05.2022г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която на основание чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ.

ОСЪЖДА А. М. А. Б., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на Кралство М., да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: